

KALAMIT

Brandon Sanderson

Læseeksemplar

 DREAMLITT

Kalamit

Kalamit

er oversat fra amerikansk efter ”Calamity” af Brandon Sanderson
Text copyright Dragonsteel Entertainment and Brandon Sanderson 2016

Første gang publiceret i USA af Delacorte Press

Forlaget DreamLitt || www.dreamlitt.com

Oversætter: Mie Møller Nielsen

Cover: Peter Skjøtt Poulsen

Grafiker: Mikkel Zeeb

Læseeksemplar af 1. udgave 2017

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

Læseeksemplar af Kalamit

Brandon Sanderson

Kalamit

**På dansk ved
Mie Møller Nielsen**

DreamLitt

Læseeksemplar af Kalamit

Tilegnet Kaylynn ZoBell
En forfatter, læser, kritiker og ven,
der i ti år har været i en skrivegruppe
med en samling råbehalse
og stadig høfligt rækker hånden op for at kommentere
i stedet for at slagte os.
(Tak for al din hjælp gennem årene, Kaylynn!)

Prolog

Jeg har været vidne til det skræmmende dyb.

Jeg befandt mig i Babil, Babylon Genopført. Det tidligere New York City. Jeg stirrede ind i den brændende, røde stjerne kendt som Kalamit og vidste uden den mindste tvivl, at noget inden i mig havde ændret sig.

Dybet havde markeret mig som en af sine egne. Og selvom jeg havde formået at skubbe det tilbage, så bærer jeg stadig dets usynlige ar.

Det insisterer på at få mig tilbage.

Første del

1

Solen tittede frem over horisonten som hovedet på en gigantisk radioaktiv søko. Jeg sad krøbet sammen, gemt i et træ af alle steder. Jeg havde glemmt, hvor underligt de lugtede.

”Alt ok?” hviskede jeg over linjen. I stedet for mobiler havde vi sat vores lid til nogle gamle radioer, som vi havde modificeret til at passe sammen med vores øresnegle. Transmissionen hoppede og skrattede, mens jeg talte. Primitiv teknologi, men essentielt for denne mission.

”Et øjeblik,” sagde Megan. ”Cody, er du på plads?”

”Helt klart,” hakkede svaret krydret med en rolig, sydstats dialekt. ”Hvis nogen prøver på at snige sig ind på dig, tøs, så planter jeg en kugle i næseboret på ham.”

”Ew,” sagde Mizzy over linjen.

”Vi rykker ind om fem minutter,” sagde jeg fra min udkigspost. Cody havde kaldt den tingest, jeg sad på, for en skydestige, hvilket egentlig bare var en glorificeret campingstol spændt fast ti meter over jorden til stammen på et elmetræ. I gamle dage havde jægere gemt sig der, når de var på jagt.

Jeg hvilede min Gottschalk - en slank, militærlignende riffel - mod skulderen og sigtede gennem træerne. Normalt ville jeg i den her slags situationer have sigtet på en episk: En af de superevne-tildelte individer, der terroriserede verden. Jeg havde som Fortrop, ligesom resten af mit hold, dedikeret mit liv til at få ram på farlige episke.

Uheldigvis havde tilværelsen for Fortropperne stoppet med at give mening for omkring to måneder siden. Prof, vores leder, der selv var en episk, var blevet fanget i en rivals indviklede plan for at finde sin afløser. Opslugt af sine evner havde han forladt Regalias imperium i Babilar, men han havde taget hendes harddisk med alle notater og hemmeligheder. Vi havde planer om at stoppe ham. Og det havde ført mig hertil.

Til et stort slot.

Seriøst. Et slot. Jeg havde altid troet, at den slags kun fandtes i gamle film og fremmede lande, og alligevel var der et her, gemt i en skov i West Virginia. Og på trods af de moderne metalporte og hightech overvågningssystemer, så lignede det her sted – med murværket dækket af lav og med grene og vedbend krybende op ad de falmende mure – stadig noget, der havde stået her, længe før Kalamit viste sig på himlen.

Før-Kalamit-mennesker havde været underlige. Og seje. Bevis: slotte. Men stadigvæk virkelig underlige.

Jeg så væk fra mit kikkertsige og kastede et blik over mod Abraham, der gemte sig i et nærtstående træ. Jeg kunne kun få øje på ham, fordi jeg vidste præcis, hvad jeg skulle kigge efter. Hans mørke dragt blendede fint sammen med morgenlyssets plettede skygger, hvilket ifølge vores informant var det bedste tidspunkt at storme netop dette sted: Shewbrent Castle, også kendt som Ridderfalk-Fabrikken.

Verdens primære kilde til episkbaseret teknologi. Vi havde brugt deres våben og teknologi til at bekæmpe Stålhjerte og sidenhen Regalia.

Nu havde vi planer om at bestjæle dem.

”Har alle slukket deres mobiler?” spurgte jeg over linjen. ”Og fjernet batterierne?”

”Det har du allerede spurgt om tre gange, David,” svarede Megan.

”Tjek alligevel.”

Alle bekræftede, og jeg tog en dyb indånding. Så vidt vi vidste, var vi den eneste tilbageværende gruppe Fortropper. Der var gået to måneder, og vi havde stadig intet hørt fra Tia, hvilket nok betød, at hun var død. Det efterlod *mig* som leder, til trods for at jeg havde fået jobbet på grund af udeblivelse. Abraham og Cody havde leet, da jeg havde spurgt

dem, om de kunne tænke sig det, mens Mizzy var blevet stiv som et bræt og næsten var begyndt at hyperventilere.

Nu var vi i gang med at udføre min plan. Min sindssyge, dumdristige, utrolige plan. For at være helt ærlig var jeg rædselsslagen.

Mit ur vibrerede. Showtime.

”Megan,” sagde jeg i min radio, ”du er på.”

”Forstået.”

Jeg satte atter riflen mod skulderen og spejdede gennem træerne mod det sted, hvor Megan ville påbegynde angrebet. Jeg følte mig blind. Med mobilen kunne jeg logge mig ind på Megans kamera for at følge hendes angreb. Eller jeg kunne i det mindste have hentet et kort over området og fulgt mit hold, de ville være repræsenteret på kortet som små lysende prikker. Men vores mobiler var bygget og udleveret af Ridderfalk, der ligeledes vedligeholdte det sikre netværk, som mobilerne benyttede. At bruge dem til at koordinere et angreb mod Ridderfalks egen fabrik virkede omtrent lige så smart som at bruge tandpasta som salat-dressing.

”Jeg rykker ind,” sagde Megan, og kort tid efter rystede et par eksplosioner luften. Jeg spejdede gennem mit kikkertsigte og opfangede røgen, der løftede sig op mod himlen, men jeg kunne ikke få øje på Megan, da hun var omme på den anden side af slottet. Hendes job var at udføre et direkte angreb, og de skud hun havde kastet mod porten, havde været granater.

At angribe Ridderfalk-Fabrikken var, selvfølgelig, hundrede procent rent selvmord. Det var vi alle godt klar over. Men vi var også desperate i mangel på bedre midler og jagtet af selveste Jonathan Phaedrus. Ridderfalk nægtede at handle med os og havde lukket fuldstændig i over for vores anmodninger.

Vores valg havde været enten at gå op imod Prof uden udstyr eller at komme herhen og se, hvad vi kunne stjæle. Det her virkede som den bedste løsning ud af to dårlige muligheder.

”Cody?” spurgte jeg.

”Hun klarer det fint, knægt,” sagde han ind over den knitrende radio. ”Det er præcis ligesom på videoen. Slottet sendte droner ud lige efter eksplosionerne.”

”Fjern dem, du kan,” sagde jeg.

”Roger.”

”Mizzy?” sagde jeg. ”Du er på.”

”Groovy.”

Jeg tøvede. ”Groovy? Er det en slags kodeord?”

”Ved du ikke Røg og gnister, David, nogle gange er du virkelig blank.” Hendes ord blev efterfulgt af endnu en serie af eksplosioner, der denne gang var endnu større. Mit træ rystede af trykbølgen.

Jeg havde ikke brug for kikkerten for at få øje på røgen, der nu rejste sig til højre for mig langs slottets side. Kort tid efter braget dukkede en gruppe baseball-store droner op. Dronerne var slanke, i metal med propeller og var på vej op i vinduerne. Så de fløj afsted mod røgen. Større maskiner rullede ud af alkovernes skygger. Maskinerne var ranglede og omkring samme højde som et menneske, de var alle i besiddelse af et pistolløb foroven og bevægede sig på skinner i stedet for hjul.

Jeg fulgte dem med sigtekornet, idet de begyndte at skyde ind mod skoven, hvor Mizzy havde placeret nødblus i spande for at afgive varmesignaler. Fjernstyrede maskinpistoler forstærkede illusionen om, at en større gruppe soldater befandt sig i skjul derude. Vi sigtede højt. Vi ville ikke risikere, at Abraham blev fanget i skududvekslingen, når det blev hans tur til at rykke ind.

Ridderfalks forsvar udspillede sig præcis ligesom det, vores informant havde vist os på videoen. Ingen havde før haft held med at bryde ind, men mange havde prøvet. En gruppe hensynsløse paramilitære styrker fra Nashville havde optaget videoer, og det var lykket os at få kopier. Vores bedste gæt var, at dronerne primært befandt sig inde i bygningen for at patruljere gangene. Nu befandt de sig til gengæld ude i det fri.

Forhåbentlig gav det os en åbning.

”Okay, Abraham,” sagde jeg over linjen, ”din tur. Jeg dækker dig.”

”Og afsted med mig,” sagde Abraham stille. Den forsigtige, mørkhudede mand firede sig ned med et tyndt kabel fra sit træ og listede stille hen over skovbunden. Selvom han var bred over både bryst og ben, bevægede Abraham sig med overraskende elegance frem mod muren, der stadig lå i skygger i det tidlige morgenlys. Hans tætsiddende infiltreringsdragt ville kamuflere hans varmesignatur, i det mindste så længe kølepladerne i hans bælte fungerede.

Hans job var at snige sig ind på Fabrikken, stjæle hvad som helst af våben eller teknologi, som han kunne finde, og komme ud igen på under 15 minutter. Vi var i besiddelse af overordnede kort fra vores informant, der påstod, at laboratorierne og maskinerne på den nederste etage i slottet var fyldt med lækkerier klar til at blive hapsed.

Jeg betragtede nervøst Abraham gennem kikkerten med sigtet drejet til højre, så et uheldigt skud ikke ville ramme ham. Jeg holdt øje med, at dronerne ikke fik øje på ham.

Det gjorde de ikke. Han benyttede et optrækskabel for at komme op over den lave mur, og så endnu et for at nå op til slottets tag. Han gemte sig ved brystværnet, mens han overvejede sit næste træk.

”Der er en åbning til højre for dig, Abraham,” sagde jeg over linjen. ”En af dronerne fløj ud af hullet under vinduet på det tårn der.”

”Groovy,” sagde Abraham, hvilket lød ekstra underligt, når det kom fra ham og hans franske accent.

”Vær sød at sige, at det ikke er et rigtigt ord,” sagde jeg og løftede riflen for at følge ham i hans vej hen mod åbningen.

”Hvorfor skulle det ikke være det?” spurgte Mizzy.

”Det lyder bare så underligt.”

”Og det gør ting, vi siger nu om stunder ikke? Røg og gnister? Kalamit?”

”Det er normalt,” sagde jeg. ”Slet ikke underligt overhovedet.”

En drone fløj forbi, men heldigvis kamuflerede min dragt mit varmesignal. Det var altid noget, eftersom den våddragtslignende forklædning var temmelig ubehagelig. Min var endda ikke lige så slem som Abrahams, der blandt andet også havde ansigtsmaske. Min varmesignatur ville svare til et egerens for dronen. Et i al hemmelighed meget, meget dødeligt eger.

Abraham nåede frem til den alkove, jeg havde spottet. Røg og gnister, hvor var den mand god til at snige sig frem. I det øjeblik jeg kiggede væk, havde jeg allerede mistet ham af syne og havde problemer med at finde ham igen. Han måtte have *en eller anden* militæruddannelse.

”Der er desværre en dør her,” sagde Abraham fra alkoven. ”Den lukker nok i, efter maskinerne har forladt den. Jeg vil forsøge at fikle mig vej ind.”

”Fedt,” sagde jeg. ”Megan, er du ok?”

”Jeg lever,” sagde hun pustende. ”Lidt endnu.”

”Hvor mange droner kan du se?” spurgte jeg. ”Har de sendt de større efter dig endnu? Kan –”

”Lidt travlt herhenne, Knæler,” bed hun mig af.

Jeg lænede mig tilbage og lyttede anspændt til pistolskuddene og eksplosionerne. Jeg havde lyst til at være med derude i alt virvaret, i kamp og krig, men det ville være nyttesløst. Jeg var ikke diskret ligesom Abraham eller altså, *udødelig* ligesom Megan. At have en episk som hende med på ens hold var bestemt en fordel. De skulle nok klare den. Mit job som leder var at holde mig i baggrunden og tage bestik af situationen.

Røvkedeligt.

Var det sådan Prof havde haft det på de missioner, han havde overværet? Han havde som regel set tingene an og ventet i kulissen. Jeg havde aldrig overvejet, hvor svært det ville være. Altså, hvis der var noget, jeg havde lært i Babilar, så var det, at jeg blev nødt til at holde min brushovedtendens i kort snor. Jeg blev nødt til at være... et halvt brushoved i stedet. En bruskind?

Så jeg ventede, mens Abraham arbejdede. Hvis han ikke snart kom ind, blev jeg nødt

til at afblæse missionen. Jo længere tid det her tog, desto større var chancerne for, at de hemmelighedsfulde mennesker, der styrede fabrikken, ville opdage, at vores 'hær' kun bestod af fem mennesker.

"Status, Abraham?" sagde jeg.

"Jeg tror, at jeg kan få den åbnet," sagde han. "Bare et øjeblik mere."

"Jeg tror ikke –" Jeg stoppede. "Vent lige, hvad var det?"

En lav rumlen lød i nærheden. Jeg scannede området under mig og så til min overraskelse, at den overbevoksede skovbund *bølgede*. Blade og mos foldede sig sammen og afslørede en dørindgang af metal. Endnu en gruppe droner fløj ud af den, susende forbi mit træ.

"Mizzy," hvæsedde jeg. "Der er nye droner, der prøver at flankere din station."

"Kattens," sagde Mizzy. Hun tøvede et øjeblik. "Du ved godt –"

"Ja, jeg ved godt, hvad det ord betyder. Du bliver måske nødt til at aktivere næste fase."

Jeg så ned mod åbningen, der under høj rumlen var ved at lukke sig igen. "Vær på vagt, det ser ud til, at Fabrikken har tunneler, der fører ud til skoven. De vil være i stand til at sende droner afsted fra uventede kanter."

Døren under mig stoppede halvvejs i. Jeg rynkede panden og lænede mig frem for bedre at kunne se. Det lod til, at noget jord og sten var faldet ned i dørens lukkemekanisme. Det er vel, hvad man får ud at gemme en indgang midt ude i en skov.

"Abraham," sagde jeg ophidset i øresneglen, "åbningen herude er gået i stå halvt åben. Du vil kunne komme ind den vej fra."

"Det tror jeg, vil være problematisk," sagde han, og jeg så op og bemærkede, at et par af dronerne havde trukket sig tilbage fra en spærreflade af ild efter Mizzys eksplosioner. De svævede i nærheden af Abrahams position.

"Røg og gnister," hviskede jeg og løftede riflen for at sigte og skyde efter de to maskiner. De faldt. Vi havde forberedt vores angreb med kugler, der ristede al elektronik, når de ramte. Jeg vidste ikke, hvordan de virkede, men de havde stort set kostet alt det, vi kunne skrabe sammen i en handel, inklusiv den helikopter Cody og Abraham var flygtet i fra Newcago. Den var alligevel for opsigtsvækkende.

"Tak for assistancen," sagde Abraham, idet dronerne faldt.

Under mig knirkede lukkemekanismen i døren i et forsøg på at tvinge den til at lukke sig. Døren rykkede sig et hak.

"Indgangen her kan lukke når som helst," sagde jeg. "Kom hurtigt!"

"Diskret og uopsigtsvækkende foregår ikke hurtigt, David," sagde Abraham.

Jeg så over mod åbningen. Vi havde mistet Newcago; Prof havde allerede angrebet og gennemrodet alle vores gemmesteder der. Vi havde knap nået at få Edmund, endnu en af vores allierede episke, ud til et sikkert gemmested.

Menneskene i Newcago var rædselsslagne. Babilar var ikke meget bedre. Der var ikke mange ressourcer, og flere af Regalias gamle undersåtter, der nu tjente Prof, holdt øje med stedet.

Hvis det her røveri gik i vasken, ville vi være fallit. Vi ville være nødsaget til at slå os ned et sted uden for landet og forsøge at genopbygge det tabte over det næste år, hvilket gav Prof frie tøjler til at gå amok. Jeg var ikke sikker på, hvad hans plan var, eller hvorfor han havde forladt Babilar så hurtigt, men det tydede alt sammen på en større plan. Jonathan Phaedrus, der nu var opslugt af sine evner, ville ikke være tilfreds med bare at sidde stille og herske over én by og regere den. Han havde ambitioner.

Han kunne meget vel være den farligste episke, denne verden nogensinde havde set. Min mave slog knuder ved tanken. Jeg kunne ikke retfærdiggøre flere forsinkelser.

"Cody," sagde jeg. "Kan du se og dække for Abraham?"

"Et øjeblik," sagde han. "Jah, jeg har ham."

"Godt," sagde jeg. "For jeg rykker ind. Du overtager Ops."

2

Jeg gled ned fra rebet og landede i skovbunden med en knasen fra de tørre blade. Foran mig begyndte indgangen til hullet at bevæge sig. Med et råb løb jeg frem mod åbningen i jorden, hoppede ind og gled et kort stykke ned ad en rampe, idet døren med en sidste knirkende klagen lukkede sig bag mig.

Jeg var inde. Og også, højst sandsynlig, fanget.

Så... Juhu?

Svage nødlys langs væggene afslørede en hældende tunnel, der var buet i loftet som halsen på en kæmpe. Hældningen var ikke særlig stejl, så jeg kom på benene og listede mig ned ad gangen med riflen ved skulderen. Jeg skiftede frekvensen på radioen, der befandt sig ved min hofte, for at fastholde fuld fokus - standardprocedure for dem, der nåede ind i Fabrikken. De andre skulle nok vide, hvordan de skulle få kontakt til mig.

Det svage lys gav mig lyst til at tænde mobilen, der også kunne fungere som en lommelygte, men jeg modstod fristelsen. Hvem vidste, hvilke slags fælder Ridderfalk-Fabrikken måske havde sat op i de her tunneler? Desuden, hvem vidste, hvad telefonerne måske i virkeligheden kunne være i stand til? De måtte være af en form for episk oprindelse. Telefoner, der virkede på trods af alle omstændigheder, og hvis signal ikke kunne hackes? Jeg var opvokset i et hul under Newcago, men selv jeg var klar over, hvor utroligt den slags var.

Jeg nåede enden af hældningen og slog kikkertens nightvision og varmere registrering til. *Røg og gnister*, hvor var det her en sej riffel. Den øde korridor strakte sig foran mig med ikke andet end glat metal fra gulv til loft. Dens længde taget i betragtning, måtte tunnelen fortsætte ind under Fabrikkens mure og hele vejen ind til selve kernen. Det her var garanteret en fragtkorridor.

Smuglerbilleder af Fabrikkens indre afslørede alle mulige former for motivatorer og teknologi, der lå rundt omkring på arbejdsborde hernede. Det var det, der i første omgang havde ansporet os til den her alt-eller-intet-plan. Snup og løb, og så ellers håbe på, at vi endte med at finde noget nyttigt.

Det ville være teknologi, der på en eller anden måde var konstrueret af døde episke. Selv før jeg opdagede, at Prof havde kræfter, burde det have dæmret for mig, hvor afhængige vi var af episke. Jeg havde altid troet, at Fortropperne var en slags uspolerede, menneskelige frihedskæmpere. Almindelige mennesker, der bekæmpede en exceptionel fjende.

Men sådan var det ikke, vel? Perseus havde sin magiske hest, Aladdin sin lampe og David fra Det Gamle Testamente havde Jehovas velsignelse. Vil du gå op imod en gud? Så har du bare at have en gud på din egen side også.

I vores tilfælde havde vi skåret dele af guderne af, fanget dem i kasser og kanaliseret deres evner over i våben. Meget af den slags var startet her. Ridderfalk-Fabrikken – hemmelige handelsmænd af våben fra episkes lig.

Øresneglen skrattede, og jeg gav et spjæt.

"David?" lød Megans stemme fra den private linje. "Hvad har du gang i?"

Jeg skar en grimasse. "Jeg fandt en adgangstunnel for droner i skovbunden og formåede at snige mig ind," hviskede jeg.

Stilhed på linjen, efterfulgt af: "Tåbe."

"Hvad? Fordi det var dumt?"

"Røg og gnister, nej. Fordi du ikke tog mig med."

En eksplosion lød i nærheden af hende.

"Det lyder til, at du har rigeligt sjov deroppe," sagde jeg, mens jeg fortsatte fremad med

riflen fremme og mit fokus konstant på vagt efter droner.

”Ja, klart,” sagde Megan. ”Jeg bremser mini-missiler med mit ansigt. Super sjovt.”

Jeg smilede. Bare lyden af hendes stemme kunne få mig til det. For helvede, jeg ville hellere blive råbt ad af Megan end blive rost af en hvilken som helst anden. Desuden var det faktum, at hun snakkede med mig et bevis på, at hun ikke *bogstaveligt* talt bremsede missiler med ansigtet. Hun var udødelig i den forstand, at hvis hun døde, så ville hun blive genfødt. Men udover det var hun lige så skrøbelig som enhver anden. Og på grund af nylige hændelser prøvede hun at begrænse brugen af sine evner.

Hun udførte hovedsageligt den her mission på den gammeldags måde ved at dukke sig mellem træer, kaste granater og affyre skud, mens Cody og Mizzy dækkede hende. Jeg forestillede mig hende bande lavmælt for sig selv, svedende, mens hun sigtede mod et par forbipasserende droner. Hendes perfekte sigte, hendes ansigt... øhm, nå ja. Jeg måtte hellere koncentrere mig.

”Jeg fastholder deres opmærksomhed heroppe,” sagde Megan. ”Men vær forsigtig, David. Du har ikke et komplet infiltreringsoutfit. Du vil have en varmesignatur for dronerne, hvis de tager et nærmere kig på dig.”

”Groovy,” hviskede jeg. Hvad det så end betød.

Foran mig begyndte tunnelen at blive lysere, så jeg slukkede for nightvision på sigtet, sneg mig længere frem og standsede. Tunnelen endte ud i en stor, hvid korridor, der gik fra højre til venstre. Kraftigt oplyst, med flisebelagte gulve og vægge i metal og helt tom. Som et kontor, hvor butikken længere nede ad gaden afholdt gratis doughnut-dag.

Jeg fandt kortene, den slags, vi nu havde, frem fra lommen og undersøgte dem. De afslørede ikke så meget, selvom der var et af billederne, der mindede en del om den her korridor. Nå, jeg blev på en eller anden måde nødt til at finde noget brugbart teknologi herinde og forsøge at stjæle det og så flygte igen.

Prof og Tia kunne have lavet en meget bedre plan, men de var her ikke. Så jeg valgte en tilfældig retning og fortsatte med at gå. Da den anspændte stilhed et par minutter senere blev afbrudt af et ekko af hastigt nærmende lyde, var det faktisk en lettelse.

Jeg løb frem mod lyden, ikke fordi jeg var ivrig efter at møde den, men fordi jeg havde fået øje på en dør længere oppe ad gangen. Jeg nåede den i tide og fik den åbnet, den var heldigvis ikke låst, og smuttede ind i et mørkt rum. Med ryggen mod døren hørte jeg en gruppe droner flyve forbi udenfor. Jeg vendte mig og kiggede ud gennem det lille vindue i døren og så dem svæve ned ad den hvide korridor for så at dreje ind mod tunnelen.

De havde ikke opfanget min varmesignatur. Jeg skiftede frekvensen på min radio til den åbne linje og hviskede: ”Flere droner er på vej ud den vej, jeg kom ind. Cody, status?”

”Vi har et par tricks tilbage,” sagde Cody, ”men det er ved at blive hektisk herude. Det lykkedes dog for Abraham at komme ind gennem taget. I to må hellere tage, hvad I kan finde og komme ud ASAP.”

”Forstået,” sagde Abraham over linjen.

”Tjek,” sagde jeg og så mig om i det rum, jeg var trådt ind i. Det var fuldstændig mørkt, men ud fra den sterile lugt at dømme var det en slags laboratoriekammer. Jeg aktiverede mit nightvision og så mig hurtigt omkring.

Det viste sig, at jeg var omringet af lig.

3

Jeg kvalte et overrasket råb. Med riflen ved skulderen scannede jeg rummet igen. Mit hjerte hamrede. Det var fyldt med lange metalborde og vaske, afbrudt af adskillige store badekar, og væggene var dækket fra gulv til loft med hylder proppet med krukker i alle størrelser. Jeg lænede mig frem for at se nærmere på krukkerne på hylden nær mig. Kropsdele. Fingre. Lunger. Hjerner. Alle menneskedele ud fra mærkaterne at dømme. Det her måtte være et laboratorium, hvor lig blev dissekerede.

Jeg skubbede kvalmen til side og koncentrerede mig. Ville de mon opbevare motivatorer i et rum som det her? Alt hvad jeg fandt, der benyttede sig af episk teknologi, skulle bruge en motivator for at virke. Missionen ville være ligegyldig, medmindre jeg fandt en stak af dem.

Jeg begyndte at lede efter dem. De skulle ligne små metalkasser på omtrent samme størrelse som et mobilbatteri. Røg og gnister. Alt var badet i nattesigtets grønne lys, og gennem mit riffelsigtes smalle tunnelsyn fremstod rummets uhygge lige en tand værre.

”Yo,” lød Mizzys stemme over linjen, og jeg gav atter et spjælt. ”David, er du der?”

”Jah,” hviskede jeg.

”Kampen, der var hos mig, har rykket sig over mod Megan, så jeg har et pusterum,” sagde Mizzy. ”Cody bad mig tjekke, om du havde brug for noget?”

Jeg var ikke helt sikker på, hvad hun kunne gøre fra den afstand, men det var godt at høre en andens stemme. ”Jeg befinder mig i et slags laboratorium,” svarede jeg. ”Der er hylder fyldt med kropsdele i krukker og...” Jeg mærkede atter kvalmen komme og flyttede riflen for at få et bedre kig gennem kikkerten på badekarrene ved siden af. De havde alle et glaslåg, og de var fulde. Opkastereflekser rullede gennem mig, og jeg trak mig tilbage. ”... og nogle kar fyldt med flydende stykker af et eller andet. Det er, som om en gruppe kannibaler var ved at gøre sig klar til at dykke efter æbler. Adamsæbler, ikke mindst.”

Jeg rakte ud og åbnede et skab, hvor jeg fandt en hel hylde med syltede hjerter. Idet jeg trådte nærmere, rørte min fod ved noget, der klaskede. Jeg sprang tilbage med riflen mod gulvet, men det var bare et vådt håndklæde.

”Mizzy,” hviskede jeg, ”det her sted er super creepy. Tror du, det er sikkert at tænde for lyset herinde?”

”Åh ja, det ville være meeeega smart. Mennesker med en hyperavanceret bunker og flyvende droner har garanteret ikke sikkerhedskameraer installeret i deres laboratorier. Garanteret ikke.”

”Du siger noget.”

”Eller også har de allerede opdaget dig, og en deling af dødshelikoptere er på vej mod dig. Men i tilfælde af at du *ikke* er fanget eller på vej til at blive skudt ned, så ville jeg hælde til den forsigtige side.”

Hun sagde det hele i en munter, nærmest spændt tone. Mizzy kunne virke mere henrykt end en gruppe hundehvalpe på for meget koffein. Som regel var det opmuntrende. Som regel var jeg ikke skrækslagen ved at skulle snige mig igennem et rum fyldt med halverede kadavre.

Jeg knælede og rørte ved håndklædet på gulvet. At det stadig var vådt betød måske simpelthen bare, at nogen havde arbejdet her natten over og var blevet afbrudt af vores angreb.

”Noget, du kan snuppe?” spurgte Mizzy.

”Ikke medmindre du har lyst til at sy dig selv en ny kæreste.”

”Ew. Hør, bare se, hvad du kan finde og kom ud. Vi er allerede over tidsgrænsen.”

”Jep,” sagde jeg og åbnede endnu et skab. Kirurgredskaber. ”Jeg skynder mig. Det – vent

lige lidt.”

Jeg frøs og lyttede. Havde jeg hørt noget?

Ja, en slags raslen. Jeg gjorde mit bedste for ikke at forestille mig et af ligene rejse sig fra et af de nærtstående kar. Lyden var kommet henne fra døren, jeg var kommet ind ad, og et lille lys blev pludselig tændt nær gulvet i selvsamme område.

Jeg rynkede panden og nærmede mig langsomt. Det var en lille, flad og rund drone med snurrende børster langs dens bund. Den var kommet ind ad en lille flap nær døren – lidt ligesom en kattede – og var i færd med at feje gulvet.

Jeg slappede af. ”Bare en rengøringsrobot,” sagde jeg over linjen.

Robotten blev straks stille. Mizzy var i færd med at svare, men jeg missede ordene, idet den lille rengøringsrobot genstartede og fløj tilbage mod dens dør. Idet jeg kastede mig ned på gulvet, greb jeg ud med den ene hånd og formåede lige præcis at få fat i dronen, før den kunne smutte ud af den lille lem.

”David?” spurgte Mizzy nervøst. ”Hvad var det?”

”Mig, der var en idiot,” sagde jeg og ømmede mig. Jeg havde hamret albuen ned i gulvet. ”Robotten opdagede, at noget var galt og forsøgte at stikke af. Jeg fangede den, før den kunne slippe væk. Den kunne have advaret nogen.”

”Det kan den måske stadig,” sagde Mizzy. ”Den kan være koblet til stedets sikkerhedssystem.”

”Jeg skynder mig,” sagde jeg og kom op på fødderne igen. Jeg satte rengøringsrobotten fra mig på hovedet på en hylde tæt på en række blodposer, der hang i et lille køleskab med glasdøre. Adskillige andre poser lå rundt omkring på disken. Føj.

”Måske er nogen af de kropsdele fra episke,” sagde jeg. ”Jeg kunne tage dem, og så ville vi have DNA-prøver. Kunne vi bruge sådan noget?”

”Hvordan?”

”Aner det ikke,” sagde jeg. ”Lave et våben ud af dem eller sådan noget?”

”Jaaaa,” sagde Mizzy skeptisk, ”jeg kunne sømme en fod til forenden af mit gevær og håbe på, det så skyder lasere eller sådan noget.”

Jeg rødmede i mørket, men jeg så ikke nogen grund til drilleriet. Hvis jeg stjal noget værdifuldt DNA, så kunne vi bytte det for udstyr, ikke sandt? Selvom, indrømmede jeg, de her kropsdele nok ikke ville virke. De vigtige dele af en episks DNA degenererede hurtigt, så jeg blev nødt til at finde frossen væv, hvis jeg skulle have noget, jeg kunne sælge.

Frysere. Hvor kunne jeg finde fryserne? Jeg undersøgte det ene af karrene ved at løfte glaslåget, men vandet indeni var kun køligt, ikke frossent. Jeg lagde låget på igen og scannede rummet. Der var en dør for enden, modsat den, der førte ud til gangen.

”Ved du hvad?” sagde jeg til Mizzy, idet jeg gik hen imod døren, ”det her sted er præcis, sådan som jeg havde regnet med, det ville være.”

”Du *regnede* med at finde rum fyldt med kropsdele?”

”Ja, på en måde,” sagde jeg. ”Jeg mener, skøre forskere, der laver våben ud af døde episke? Hvorfor ville de *ikke* have et rum fyldt med kropsdele?”

”Jeg er ikke sikker på, hvor du vil hen med det her, David. Ud over at hyle mig ud af den.”

”Et øjeblik.” Jeg rakte ud mod døren, som var låst.

Det krævede et par spark, men jeg fik den op. Jeg var ikke så urolig over at lave støj – hvis nogen lyttede i nærheden, så ville de allerede have hørt mig kæmpe med dronen. Døren fløj tilbage og afslørede en mørk korridor. Den var mindre end gangen på den anden side, og den var fuldstændig henlagt i mørke. Jeg lyttede, hørte intet, og besluttede mig for at undersøge, hvor den førte hen.

”Nå men,” fortsatte jeg, ”det får mig til at undre mig. Hvordan *laver* de egentlig våben ud fra episke?”

”Aner det ikke,” sagde Mizzy. ”Jeg kan reparere det, så snart vi får det, men motivatorer er uden for min liga.”

”Når en episk dør, begynder dens celler straks at bryde sammen,” sagde jeg. ”Alle kender den del.”

”Alle, der er nørder.”

”Jeg er ikke en –”

”Det er okay, du,” sagde Mizzy. ”Påskøn din natur! Vær dig selv og alt det der. Teknisk set er vi alle nørder – bare inden for forskellige områder. Undtagen Cody. Jeg tror nærmere, han har støv på spekulatoren – jeg kan ikke lige huske den rigtige terminologi. Noget med ikke at tænke helt klart?”

Jeg sukkede. ”Når en episk dør, kan du, hvis du er hurtig, tage en prøve af dens celler. Mitokondrierne er vist rimelig vigtige. Du fryser cellerne og kan sælge dem på det sorte marked. På en eller anden måde, så bliver *det* til teknologi. Problemet er bare, at Udslettelse lod Regalia udføre kirurgi på ham. Jeg så arene. De lavede en bombe ved hjælp af hans evner.”

”Så...”

”Så, hvorfor kirurgi?” sagde jeg. ”Han kunne jo bare have afleveret en blodprøve, ikke? Hvorfor tilkaldte Regalia en eller anden smart kirurg?”

Mizzy blev stille.

”Høh,” sagde hun endelig.

”Jep.” For at være helt ærlig så havde jeg troet, at en episk skulle være død, før man kunne udvinde teknologien fra deres evner. Regalia og Udslettelse beviste, at jeg tog fejl. Men hvis man kunne skabe teknologi fra levende episke, hvorfor havde Stålhjerte så ikke skabt en hel legion af uovervindelige soldater? Måske havde han været for paranoid til den slags, men han kunne da have skabt hundrede versioner af Edmund, der var den episke, der havde leveret strøm til hans by.

Jeg nåede til et hjørne i den mørke gang. Ved brug af det infrarøde lys på kikkerten, kunne jeg se rundt om hjørnet og lede efter fare. Nattesynet afslørede et lille rum fyldt med adskillige store kummefrysere. Jeg kunne ikke få øje på noget bestemt varmesignal, men timeren på overstykket af mit sigte advarede mig om, at jeg burde gå tilbage. Der var bare det, at hvis jeg gik, og Abraham heller ikke fandt noget, så ville vi være ruinede. Jeg blev *nødt* til at finde noget.

Jeg satte mig på hug, jeg var bekymret over, at jeg var ved at løbe tør for tid, men også forurologet over det, jeg havde set. Udover spørgsmålet om, hvordan man lavede motivatorer fra levende episke, så var der også et andet problem ved alt det her. Når folk fortalte om episkoprindet teknologi, så lå det lidt mellem linjerne, at alt udstyr stammede fra den samme proces. Men hvordan kunne det lade sig gøre? Våbnene var fuldstændig anderledes end Epi-scanneren, der var det instrument, der lod os vide, om nogen var en episk. Begge af disse var ligeledes fuldstændig anderledes end spyrellen, som var den teknologi, jeg havde benyttet for at kunne flyve via stråler af vand.

Jeg var ikke en nørd, men jeg var klog nok til at vide, at alle disse teknologier krævede hver sin særlige disciplin. Du tilkaldte ikke en automekaniker for at helbrede en hest, men når det gjaldt episk teknologi, så lod det til, at en enkelt ekspertise var nok til at kunne skabe en bred vifte af genstande.

Jeg måtte se sandheden i øjnene. Det var de her spørgsmål, der var den egentlige årsag til, at vi befandt os her ved Ridderfalk. Prof havde haft hemmeligheder, også før han bukkede under for sine evner. Det var, som om ingen havde været ærlige over for mig omkring noget af det her, nogensinde.

Jeg ville have svar. De befandt sig sikkert her et sted. Måske ville jeg finde dem bag den gruppe af krigsrobotter, der stod omme bag fryseren og som havde deres våben sigtet frem mod mig.

Åh.

Dronernes projektører blev tændt samtidig og blændede mig, idet de begyndte at skyde. Heldigvis havde jeg spottet dem i tide og var i stand til at nå tilbage rundt om hjørnet, før nogle af skuddene ramte mig.

Jeg vendte om og satte i løb ned ad korridoren. Larmen fra pistolskuddene druknede Mizzys stemme i mit øre, da krigsrobotterne satte efter mig. Hver af dem havde en firkantet bund med svinghjul og en tynd overdel udstyret med en riffel. De var perfekt designet til at manøvre rundt om møbler og gennem gange, men røg og gnister, hvor følte det ydmygende at flygte fra dem. De mindede mere om stumtjenere end krigsmaskiner.

Jeg nåede døren ind til laboratoriet med kropsdelene og løb gennem den, bremsede og hamrede ryggen op mod væggen ved siden af døren. Med et tryk på en knap flyttede udsynet fra kikkertsigtet sig over på en lille skærm, der sad på siden af min Gottschalk riffel, hvilket tillod mig at løfte pistolen rundt om hjørnet og skyde uden risiko for selv at blive ramt.

Robotterne pilede rundt som en samling forbandede koste på hjul. Personligt ville jeg have skammet mig over at have lavet sådan nogle åndssvagt udseende robotter. Jeg skød med sprængninger uden det helt store sigte, men korridoren var smal nok til, at det ikke gjorde nogen forskel. Jeg fik ram på adskillige af robotterne, hvilket forsinkede de øvrige, da de blev nødt til at skubbe sig forbi vrage. Efter at have ramt et par stykker mere, trak de sig tilbage og tog dækning rundt om hjørnet henne i værelset med fryserne.

”David?” Mizzys hektiske stemme fangede endelig min opmærksomhed. ”Hvad sker der?”

”Jeg er ok,” sagde jeg. ”Men de fik øje på mig.”

”Kom ud.”

Jeg tøvede.

”David?”

”Der er noget derinde, Mizzy. Et rum, der var låst af, bevogtet af droner. Jeg vil vædde på, at de rykkede derind, i det øjeblik vores angreb startede. Eller også er det rum *altid* bevogtet. Hvilket vil sige...”

”Åh, Kalamit. Du har tænkt dig at være dig, ikke?”

”Du har *lige* sagt til mig, at jeg skulle, og jeg citerer; ’Påskønne min natur.’” Jeg affyrede endnu en salve, da jeg så en bevægelse for enden af korridoren. ”Fortæl Abraham og de andre, at jeg er blevet opdaget. Træk alle ud, og gør klar til at forsvinde.”

”Og dig?”

”Jeg finder ud af, hvad der er inde i det rum.” Jeg tøvede. ”Jeg bliver måske nødt til at blive skudt, for at det kan lade sig gøre.”

”Hvad?”

”Jeg sætter radioen på lydløs for en stund. Beklager.”

Jeg smed radioen og øresneglen fra mig og trykkede på en knap på siden af riflen. Knappen udløste et lille stativ i bunden. Jeg satte riflen med retning ind mod tunnelen i en vinkel, som jeg håbede, ville få kuglerne til at rikochettere mod metalvæggene og ind mod robotterne. I virkeligheden var det mest for at skabe en afledningsmanøvre. Riflen kunne fjernstyres til at skyde ved brug af den delvist smeltede fjernbetjening, som jeg klikkede ud af dens lille lomme i siden. Jeg skyndte mig igennem rummet og trykkede skud afsted, så det virkede, som om jeg stadig befandt mig i skudduellen med dronerne. Deres projektører var kraftige nok til at reflektere lyset fra glas og metallet inde i rummet, hvilket gav mig nok lys at navigere i. Jeg tog den lille rengøringsrobot fra hylden, hvis hjul stadig snurrede hektisk rundt, og snuppede en pose blod fra disken og en rulle med operationstape, som jeg havde fået

øje på i en skuffe tidligere.

Jeg rev et stykke af tapet og fastgjorde posen til robotens top, hvorefter jeg prikkede hul på den med kniven. Jeg gik over til stedet, hvor jeg var kommet ind i rummet. Jeg åbnede døren og satte maskinen ned udenfor. Den hvinede ned ad den hvide gang i høj fart og efterlod et bredt spor af blod dryppende efter sig, omtrent lige så åbenlyst som en spontan tuba-solo midt i en rapsang.

Super. Nu håbede jeg bare at kunne forfalske det der med at blive skudt. Jeg snuppede endnu en pose med blod og stak hul på den med kniven. Efter en dyb indånding løb jeg tilbage mod døren i den modsatte ende af rummet, hvor dronerne stadig skød mod min Gottschalk.

Robotterne havde gjort fremskridt og fået flyttet de faldne droner og rykket frem. Jeg trak mig tilbage, idet robotterne begyndte at skyde mod mig, så skreg jeg højt og sprøjtede noget af blodet ud på væggen. Derfra løb jeg over mod et af karrene og brugte posen til at sprøjte et anderledes spor over mod udgangen.

Jeg kunne ikke se særlig meget af det, der befandt sig nede i karret, nu hvor jeg ikke længere havde mit kikkertsigte. Men jeg åbnede karret, bed tænderne sammen og klatrede ind – og kom i berøring med nogle klistrede klumper, som jeg var helt overbevist om, var leverer. Idet jeg satte mig til rette i den iskolde væske, blev jeg fuldt bevidst om, hvor forfærdelig klamt alt det her var. Heldigvis var jeg forholdsvis vant til, at mine planer altid ramte mig i røven på den ene eller anden måde; denne gang gjorde jeg det dog bevidst. Så hey, fremskridt!

Jeg forsøgte at forholde mig i ro og håbede, at karrets køleenhed og isende temperatur ville skjule mig fra de infrarøde sporinger, som robotterne kunne finde på at bruge. Uheldigvis, for ikke at skille mig ud, blev jeg nødt til at lukke for låget på karret og holde vejret. Og så lå jeg altså der blandt skvulpene og iagttog lysene danse foroven, idet robotterne og deres projektører kørte ind i laboratoriet. Jeg kunne ikke se særlig meget gennem vandet og glaslåget, men jeg kunne ikke lade være med at forestille mig, at robotterne havde samlet sig rundt om karret og kiggede ned på mig. At de var godt underholdt over mit ynkelige forsøg på en afledningsmanøvre.

Jeg holdt vejret, indtil jeg var ved at sprænge. Mit ansigt, der ikke var dækket af infiltreringsdragten, var *iskoldt*. Endelig forsvandt lysene. Det lykkedes mig at blive i karret en lille smule længere, før jeg skubbede låget af. Rystende af kulde så jeg mig om i laboratoriet. Helt mørkt.

Robotterne var åbenbart gået i fælden. Jeg tørrede væsken væk fra øjnene og klatrede ud. Røg og gnister. Som om det her sted ikke havde været klamt *før*, jeg havde bestemt mig for at kravle ind i et kar fyldt med leverer for at gemme mig for morderiske robotter. Jeg rystede på hovedet og gik hen til det sted, hvor radioen og riflen lå. Jeg satte øresneglen til, men der var kommet blod på den, og den lod til at være gået ud.

Jeg måtte bare bruge radioen på den gammeldags måde så. ”Jeg er tilbage,” sagde jeg stille, mens jeg holdte ’send’ inde.

”David, du er sindssyg,” svarede en stemme.

Jeg smilede. ”Hej, Megan,” sagde jeg og smuttede ind i den smalle korridor. Jeg luntede forbi de ødelagte robotter. ”Er alle på vej tilbage?”

”Alle, der har omløb i hovedet.”

”Elsker også dig,” sagde jeg. Jeg stoppede ved hjørnet, hvor jeg først var løbet ind i robotvagnerne, og så listede jeg rundt om kanten. Rummet foran mig var lige så mørkt som før. Jeg lagde riflens rem rundt om skulderen og brugte sigtet til at lede efter tilbageblevne robotter. ”Jeg er næsten klar til at smutte. Giv mig et par minutter mere.”

”Forstået.”

Jeg satte radioen til kun at kunne sende, så deres samtale ikke ville alarmere fjender, der befandt sig i nærheden. Uheldigvis havde jeg ikke mere tid tilbage til at være forsigtig i. Tricket med det falske spor ville snart blive opdaget. Som for at cementere denne tanke rystede bygningen fra en eksplosion i det fjerne.

Jeg mærkede efter på væggen, fandt kontakten og krydsede derefter rummet. Jeg gik mod en af de store kummefrysere. Den pletfri blanke ståloverflade reflekterede mit spejlbillede, der besad, hvad der svarede til to ugers skægstubbe. Jeg syntes, det så mandigt ud. Megan fnøs bare af det.

Med bankende hjerte låste jeg op for den første af fryserne og kastede låget tilbage, hvilket frigav en tåge af iskold luft. Indeni var der rækker efter rækker af frosne hætteglas med farverige låg. Ikke nogen af de motivatorer, som jeg havde håbet på, men højst sandsynlig DNA-prøver fra episke.

”Nå,” hviskede jeg, ”i det mindste er det ikke en række nedfrosne aftensmadsrester.”

”Nej,” svarede en stemme. ”Dem opbevarer jeg i den anden fryser.”

5

Jeg stod bomstille, mens kulderystelser løb ned ad ryggen. Jeg vendte mig, omhyggelig med ikke at lave nogen pludselige bevægelser, og opdagede, at jeg uheldigvis havde misset en enkelt robot, der var gemt i rummets øvrige skygger. Den bønnestageformede krop var ikke i nærheden af at være skræmmende, men den ladede sin toptunede FAMAS G3 riffel, der var monteret på toppen.

Jeg overvejede at skyde den, men min krop vendte i den forkerte retning. Jeg ville være nødt til at slynge riflen rundt og håbe på at ramme robotten, før jeg selv blev skudt. Mine muligheder så ikke gode ud.

”Jeg *har* faktisk mad liggende i den anden,” fortsatte stemmen, der kom fra robotten. En mandestemme; tenor, behagelig. Han måtte være en af de mystiske ansatte, der kørte fabrikken. De fleste af de her droner fremstod selvstyrede, men deres ejere holdt sikkert øje med mig – hvert våben havde et kamera på siden. ”Ikke nedfrosne rester skal det lige siges. Bøffer. Et par særligt udvalgte ribeyes fra de gode gamle dage. Jeg savner den slags mere end noget andet.”

”Hvem er du?” spurgte jeg.

”Manden, som du forsøger at bestjæle. Hvordan slap du forbi mine droner?”

Jeg bed mig i læben, imens jeg forsøgte at udregne tiden mellem kommando og udførelse af robotens riffel. Jeg bevægede mig en anelse ud til siden og opdagede, at den fulgte mig. Røg og gnister. Bevægelsescensoren var utrolig. Geværet var stadig rettet lige mod mig. Robotens højtaler lavede endda en lille advarende klik-lyd fra riflen, og jeg frøs på stedet.

Havde den fuld bevægelighed? Måske ikke...

”Så det her er, hvad den mægtige Jonathan Phaedrus er reduceret til,” sagde stemmen, ”at sende et hold ind og forsøge at stjæle fra mig.”

Phaedrus? Selvfølgelig. Ridderfalk-Fabrikken troede, at vi stadig arbejdede sammen med Prof. Vi havde ikke ligefrem blæst det ud i højtalerne, at han var bukket under for sine evner. De fleste mennesker vidste ikke engang, at han var en episk.

”Vi kom kun,” sagde jeg, ”fordi du nægtede at handle med os.”

”Ja, hvor nobelt af jer. ’Giv os, hvad vi vil have, eller vi tager det med magt’. Jeg havde forventet mere af en af Jonathans specialstyrker. Du har knap –” Stemmen forsvandt, men fortsatte så lavere: ”Hvad mener du med, at der er en anden? De stjal *hvad?* Hvordan kunne de overhovedet vide, hvor de var? For pokker!”

Der kom et mumlende svar. Jeg forsøgte at tage et skridt væk, men dronen lavede den advarende lyd igen, denne gang en anelse højere.

”Du der,” sagde stemmen, atter med opmærksomheden rettet mod mig. ”Ring til dine venner. Sig til dem, at de skal aflevere, hvad den anden mand stjal, ellers *vil* jeg slå dig ihjel. Du har tre sekunder.”

”Øh...”

”To sekunder.”

”Folkens!”

Væggen til højre for mig smeltede i et brag af varme og afslørede en mørk silhuet bagved. Jeg dukkede mig og lavede, stik imod alle instinkter, et rullefald hen *mod* robotdronen. Den fyrede en skudsalve afsted mod mig, men da jeg kom tæt på, kunne geværet ikke tippe langt nok ned til at ramme mig. Sådan som jeg havde håbet.

Det betød, at jeg kun blev ramt en enkelt gang.

Den ramte mig i benet, idet jeg rullede rundt. Jeg var ikke helt sikker på, hvordan det

skete, men røg og gnister, det gjorde *ondt*.

Robotten forsøgte at bakke væk, men jeg greb fat om den, mens jeg forsøgte at ignorere den svidende smerte i benet. Sidst jeg blev skudt, havde jeg i starten ikke mærket det så meget, men denne gang havde jeg problemer med at kæmpe mig gennem smertehelvedet. Det lykkedes mig dog at forhindre robotten i at skyde mod mig igen, idet jeg fik løsnet for den mekanisme, der fastholdt geværet til maskinen. Det faldt på gulvet.

Mens jeg havde kæmpet, havde godt og vel 20 droner gjort sig fri fra loftet, hvor de havde været forklædt som paneler. De svævede nu ned med propellerne. Jeg havde ikke været nær så sikker herinde, som jeg først havde troet. Deres opmærksomhed var fokuseret på skikkelsen, der trådte gennem de smuldrende rester af væggen. En mand bestående udelukkende af flammer og med en krop i samme farve som glødende lava. Ildkamp var ankommet.

Bare ærgerligt, at han ikke var virkelig.

Jeg pressede mod mit sårede lår og kiggede rundt i rummet efter Megan. Hun gemte sig nær hjørnet i den korridor, der førte tilbage mod laboratoriet. Ildkamp var ikke virkelig, ikke helt, men han var heller ikke bare en illusion. Han var en skygge fra et andet sted, en anden udgave af vores verden. Det var ikke, fordi han faktisk var ankommet for at redde mig. Megan overlappede blot vores verdner, hvilket fik det til at se ud, som om han var her.

Det narrede dronerne. Jeg kunne faktisk *mærke* varmen fra de smeltede vægge, og jeg kunne lugte røg i luften. Idet dronerne åbnede ild og begyndte at skyde, rakte jeg ned i den åbne fryser og tog en håndfuld af glassene. Så haltede jeg tværs gennem rummet og sluttede mig til Megan, der kom mig i møde, i det øjeblik det gik op for hende, at jeg var blevet ramt.

”Idiot,” sagde hun med et grynt, tog fat under min arm og halede mig hen imod hjørnet, mens hun tog de glas, jeg havde taget, ned i sin lomme. ”Jeg efterlader dig i fem minutter, og så går du hen og bliver skudt.”

”I det mindste har jeg skaffet en gave til dig,” sagde jeg og lænede ryggen mod muren inde i hjørnet, imens hun hurtigt forbandt mit sår.

”En gave? Glassene?”

”Jeg har en ny pistol til dig,” sagde jeg og skar tænder af smerte, idet hun strammede bandagen.

”Mener du den FAMAS, som du efterlod på gulvet derovre?”

”Jep.”

”Du er godt klar over, at hver og en af de nok omkring hundrede droner, som jeg kæmpede mod udenfor, havde sådan en. Vi kunne efterhånden bygge et helt fort af dem.”

”Nå, men når du engang er færdig med at bruge alle dem derude på et fort, så har du brug for en til at skyde med. Så velbekomme! Den kommer endda ” Jeg krympede mig i smerte. ”Den kommer endda med sit helt eget værelse fyldt med dødsensfarlige robotter. Og måske endda nogle bøffer. Jeg er ikke helt klar over, om han løj om dem eller ej.”

Bag ved hende stod Ildkamp og så ubekymret ud, mens kuglerne smeltede, før de nåede frem til ham. Det var ikke så varmt, som det burde have været. Det var, som om ilden befandt sig langt væk, og vi kun mærkede en brise af det, der blæste fra den.

Vi vidste knap nok, hvordan hendes evner virkede. De droner, som Ildkamp smeltede, var ikke *rigtigt* døde, og den væg var ikke *rigtigt* blevet åbnet. Den anden verdens indvirkning på vores var flygtig. For en stund var vi alle fanget i den bølgede virkelighed, idet de to verdner blendede sammen, men efter et øjeblik ville alt falde tilbage på sin normale plads.

”Jeg er ok,” sagde jeg. ”Vi må væk.”

Megan sagde ingenting, men tog mig under armen igen. Det faktum, at hun ikke svarede, og at hun havde stoppet os midt i en kamp for at se til såret, sagde alt, jeg behøvede at vide. Jeg var slemt ramt og blødte meget.

Vi haltede afsted ned ad korridoren mod laboratoriet. Idet vi gik, kiggede jeg mig over skulderen for at sikre mig, at vi ikke blev forfulgt af droner. Det blev vi ikke, men jeg fik øje på noget foruroligende. Ildkamp kiggede på mig *igen*. Gennem flammerne mødte to sorte øjne mine. Megan svor på, at han ikke kunne se vores verden, og alligevel løftede han en

hånd mod mig.

Vi forsvandt kort tid efter fra hans synsfelt. De høje lyde fra pistolerne jagtede os, idet vi vaklede ind i laboratoriet med alle organerne. Vi trådte ud til siden. Der stod vi og var anspændte, idet endnu en gruppe droner rullede forbi. De ænsede os ikke. Der var en *episk*, der skulle bekæmpes.

Vi krydsede rummet og var atter ude i den stærkt oplyste gang. Denne gang efterlod jeg et *virkeligt* blodspor på gulvet.

”Hvad *var* det for et sted?” sagde Megan. ”Var det *hjerter*, der var i de krukker?”

”Jah,” sagde jeg. ”Mand, hvor gør mit ben ondt...”

”Cody,” sagde Megan, ”er Abraham ude?... okay, godt. Gør jeepen klar, og hav førstehjælpsskassen parat. David er blevet skudt.”

Stilhed.

”Jeg ved ikke, hvordan vi skal gøre det, Mizzy. Forhåbentlig kan vi bruge den afledningsmanøvre, vi havde planlagt. Vær parat.”

Jeg koncentrerede mig om at holde mig gående gennem smerten. Vi drejede op ad tunnelen, der førte hen mod den skjulte indgang, som jeg havde brugt til at snige mig ind i bygningen. Bag os stoppede skuddene pludseligt.

Dårligt tegn. Ildkamp var forsvundet.

”Du kunne ikke få ham til at følge efter os?” spurgte jeg.

”Jeg har brug for en pause,” sagde hun gennem sammenbidte tænder og øjnene rettet stift frem. ”Det her var slemt nok dengang, hvor jeg var ligeglad med, hvad der skete med mig.”

”Du mener –” sagde jeg.

”Det er bare en hovedpine,” svarede hun. ”Ligesom i går, bare værre. Det er, som om... ja, som om noget hamrer mod mit kranie i forsøg på at komme ind. At skabe en så stor forstyrrelse i virkeligheden skubber mig ud mod kanten. Så lad os håbe at –”

Hun stoppede. En gruppe droner stod samlet i tunnelen foran os og blokerede vejen mod udgangen i skoven. Den udgang drillede mig. Den var flere meter væk, men jeg kunne se, at den var blevet sprængt i stykker af en eksplosion, der lod solens stråler skinne ind. Det var sandsynligvis den vej, Megan var kommet ind, men med dronerne mellem den og os, kunne udgangen lige så godt have befundet sig i Australien.

Så braste taget sammen. Kæmpe klumper af metal faldt rundt om os, og tunnelen rystede som oven på et kæmpe brag. Jeg vidste på dette tidspunkt nok til at se, at der var noget *forkert* ved den eksplosion. Måske skræbde metalbrokkerne ikke nær så højt mod hinanden, som de burde gøre, eller måske var det den måde, korridoren rystede på. Eller måske var det den måde, stålklumperne faldt og ramte lige foran os og blokerede for dronerne, der begyndte at skyde, men som hverken ramte Megan eller mig.

Dette var endnu en dimensionsillusion, men dog stadig voldsom nok til at vælte mig omkuld. Jeg faldt med et grynt og forsøgte at rulle om på siden for at beskytte mit sårede ben. Gangen snurrede, og for en stund følte jeg mig som en græshoppe hæftet fast til en frisbee.

Da mit gyngende syn faldt tilbage til en nogenlunde version af stabilitet, fandt jeg mig selv liggende ved siden af en af de nedfaldne metalbrokker. Den følte i det øjeblik ægte nok. Her i sammensmeltningen, som Megan havde lavet mellem to verdner, var illusionen ægte.

Mit blod, der havde gennemvædet forbindingen, plettede gulvet til, som om nogen havde tørret det over med en beskidt klud. Megan knælede ved siden af mig med bøjet hoved og en vejrtrækning, der kom i små, vrede hvæs.

”Megan?” spurgte jeg hen over larmen fra de skydende droner. Røg og gnister. De ville snart være over os. Blokade eller ingen blokade.

Megans øjne var vidt åbne, og læberne let adskilte, hvilket afslørede sammenbidte tænder. Sved trillede ned fra hendes tinding.

Hvad hun end havde kæmpet med at holde på afstand, var nu over hende for fuld kraft.